

Te andis metsast läbbi, ja seäl putus ühhe tanno laulo heäl selle nago raskeste koor matud mehhe kõrwasse. Kui liggi sanud, tundis temma sedda innimest ärra, kelle suust se rõmus tanno heäl olli taewa pole tousnud. Olli üks neist keiae waesemast wabbatrahwast seäl küllas, Tomas nimmi. Tulli ni lahke ning rõõmsa näoga herra wasto, kui olleks keige surema armoga praego Jummalast õnnistud sanud. „No nüüd Tomas“ hüdis moisa wannem, „mis suur õn on sinnul juhtund?“ Jah, aus herra, wastas mees. Nenda on minnule ei mitte tanna üksnes, waid monned head aastat enne jubba tõeste sündinud. — Need sannad pannid herrat weel ennam immetellema. Küsüs sepärrast ueste mehhe kääst, mis se siis pididi ollema? Tomale olli sest küsitetlemisest julgust sanud, et nüüd hakkas laia jutto herraga aiama. „Edeste, aus herra, sest heast, misaa helde Jummal mind õnnistanud, sünniks kül

paljo räkida, kui tabbaksite agga minno laiat lorrinat kannalikkult kuulda // Nägi peäle, ütles herra. Siis Tomas hakkas nenda: „Näte seäl al minno hurtsiko, mis ehk weel ärratunnete, olgo kül et se suur illus pu, mis enne ukse ees, ei olle ennam seält nähha. Hurtsik isse seisab praego alles terwelt, Jummal olgo tännatud. Agga oh kui üsna liggi olli se äppardus, mis sedda meie peawarjo olleks ühhejonega tubha hunnikuks muurnud! Wälkoldminne panni sedda puud ukse ees üsna põllema, ja tuul aias seddemid puhhas metsa, nago olleks sest üllemist wallitsejast tulele käästud sanud, minno pistokest warra kahjo eest hoida. — Nüüd hurtsik olli minno melest kui ueste minnule kinkitud, ja sedda armo hoidiat tännasin omma armsa ommadega süddamelikkult. Kui nüüd, pärrast sedda rasket mürristamist, üks mõnnus rohke soe wihmoke sündis, mis ühhe pitka poutse aia järrelle keik wilja taimed jahhu-